

Arrest

nr. 250 253 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI
Terninckstraat 13/C.1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 16 november 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 augustus 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 25 februari 2020 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische stiefvader.

Op 21 augustus 2020 beslist de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid (hierna: de gemachtigde) tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4. 5rtB lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25 02 2020 werd ingediend door:

Naam: R.

Voorna(a)m(en): J. E.

Nationaliteit Surinaamse

Geboortedatum. 01 09.1996

Geboorteplaats Paramaribo

RR 96.09.01 508-86

Verblijvende te/verklaart te verblijven te (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene deed voor de 2e keer een aanvraag tot verblijf in functie van haar Belgische stiefvader, de genaamde D. L. A. L. (RR 48.02.13 305-36) in toepassing van artikel 40 ter §2, eerste lid, 3° van de wet van 15/12/1980.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...' Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15 12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn(...)

Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste' te zijn van de Belgische referentiepersoon Om als 'ten laste' te kunnen v/orden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en vóór de aanvraag gezinshereniging

Vooreerst dient opgemerkt te worden dan de bewijsstukken die bij de vorige aanvraag werden voorgelegd ook bij de voorgaande bijlage 20 uitvoerig werden besproken. Er kan dienstig naar verwezen worden.

Verder legt betrokkene enkel en alleen een actualisatie voor van de verklaring van Inspectie de' Belastingen, opgemaakt te Paramaribo dd. 06.01.2020 waaruit blijkt dat zij geen zuiver inkomen heeft genoten in 2018. Het exemplaar dat in ons dossier ter beschikking is, is zeer slecht leesbaar, echter in de gemeente is wel degelijk een leesbaar exemplaar voor handen. Betrokkene mocht dan wel geen officieel inkomen hebben gehad in Suriname voor haar aankomst in de Schengenzone, dan nog is gezien de uiterst beperkte en onregelmatige stortingen die voorheen werden voorgelegd, niet aangetoond dat zij daadwerkelijk financieel afhankelijk was Vooral gezien de laatste storting dateert van mei 2018, is het nog steeds met duidelijk waarvan betrokkene dan tot haar aankomst op Schengengrondgebied heeft geleefd.

Bovendien blijkt uit de databank van RSZ - Dolsis, dat betrokkene sinds maart 2019 tewerkgesteld is via interim (ASAP, Trixxo jobs en Actief interim) en bijgevolg zelf vermogend is en dus met ten laste is van de referentiepersoon in België. Op zich is dat natuurlijk begrijpelijk gezien de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen. Zijn eigenlijke inkomen heeft hij niet voorgelegd ter staving van de aanvraag, wel een overzicht van de schuldbemiddeling waartoe hij zich sinds jaren heeft geëngageerd. De referentiepersoon blijkt slechts over 550 € leefgeld te beschikken, een ander bedrag gaat automatisch naar de huur en naar onderhoudsgelden. Met die 550 euro wordt hij wel verondersteld zijn schulden af te betalen. Hoe dat kostenplaatje er concreet uit ziet blijkt niet uit de gegevens van de aanvraag. Dat maakt eigenlijk ook niet uit, gezien betrokkene helemaal niet feitelijk ten laste is van de referentiepersoon, ze voldoet zelf in haar levensonderhoud. Ze heeft trouwens ook een ziekteverzekering als titularis (gerechtigde) en helemaal niet als persoon ten laste.

Geen van de andere voorgelegde documenten zoals bvb de ene Iconfiches van Audrey Renfrum van februari 2020 of het (oude) attest van het kadaster op naam van betrokkene dd 24.04 2019 of het ocmw-attest van 26.02.2020. doet afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie opnieuw niet afdoende is aangetoond, noch tegenover het land van herkomst of origine, noch sindsdien in België, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis. §2 eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van 29 juli 1991, van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

"Ten eerste dient vastgesteld te worden dat de andere wettelijke voorwaarden van de procedure verklaring van inschrijving en procedure gezinshereniging door verwerende partij niet worden betwist in de bestreden beslissing zodat mag aangenomen worden dat aan deze voorwaarden derhalve zijn voldaan door verzoekster.

In essentie weigert verwerende partij het verblijf van verzoekster louter en alleen omwille van het gegeven de bestaansmiddelen, ten laste zijn en onvermogenheid niet afdoende te hebben aangetoond door verzoekster.

Verwerende partij betwist echter niet de andere voorwaarden die noodzakelijk zijn om het verblijf te bekomen.

A/ Algemene beschouwing van het opgeworpen middel:

8.-

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de formele en de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.

De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn. Volgens de rechtsgeleerde VAN MENDEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).

B/ Concrete toetsing van het criterium “ten laste zijn” en “onvermogenheid”

9.-

In casu heeft verzoekster, in haar hoedanigheid van stiefdochter van een Belg, haar aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met de intentie haar Belgische stiefvader te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Vermits de leeftijd van verzoekster, heeft zij aan de hand van verschillende stukken aangetoond dat zij reeds ten laste was en is van haar Belgische stiefvader. Eerst in het land van herkomst en sinds 2018 in België.

Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing volledig ten onrechte het volgende:

“(…)

Geen van de andere voorgelegde documenten zoals bvb de ene loonfiches van Audrey Renfrum van februari 2020 of het (oude) attest van het kadaster op naam van betrokkene dd. 24.04.2019 of het ocmw-attest van 26.02.2020, doet afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen.

Gezien de afhankelijkheidsrelatie opnieuw niet afdoende is aangetoond, noch tegenover het land van herkomst of origine, noch sindsdien in België, voldoet betrokkene niet aan de gestelde voorwaarden van artikel 40bis, §2 eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980.

(…)”

Wat er ook van zij, verzoekster meent dat de door haar ingediende stukken de in de bestreden beslissing vermelde feitelijke vaststellingen duidelijk tegenspreken.

In de bestreden beslissing betwist verwerende partij niet dat verzoekster sinds 2018 in het Rijk verblijft, doch zij houdt totaal geen rekening met deze omstandigheid in haar overweging. Uit de bestreden beslissing wordt aldus niet gesteld waarom hun vaststellingen derhalve geen afbreuk doen.

Verzoekende partij heeft alle gevraagde stukken om haar onvermogenheid, ten laste zijn en haar afhankelijkheid jegens de referentiepersoon aan te tonen bijgebracht, alsook nog bijkomende stukken met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon, alsook inkomsten van de moeder en broer van verzoekster.

10.- houdende de “ten laste” zijn

Het “ten laste zijn” in de zin van artikel 40bis is een financiële/ materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Krachtens artikel 40bis §2, tweede lid, 3° van de Vreemdelingenwet:

“(…)”

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

(...)”

Het ‘ten laste zijn’ mag op alle mogelijke manieren bewezen worden en is een feitenkwestie. (HVJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Ook is de onvermogensdheid en het “ten laste zijn” voldoende aangetoond door verzoekende partij.

Verwerende partij schendt kennelijk de 40bis § 2 van de vreemdelingenwet.

In dit verband heeft het Hof van Justitie in het reeds voornoemd arrest van Yuying Jia geoordeeld “dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijken, maar het mag geen voorwaarde zijn voor de verlening van de verblijfsvergunning, terwijl het voorts mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (eigen markering, punt 42).

Het begrip “ten laste zijn” wordt door verwerende partij onterecht beperkend en strikt geïnterpreteerd. Verzoekster bracht zelfs attesten van haar overheid en stortingen van de afgelopen 4 jaar vóór haar aankomst in België dan nog meent verwerende partij dat de bijgebrachte stukken niet afdoende zouden zijn.

Wat verwacht verwerende partij eigenlijk, nu zij zelf in haar beslissing stelt dat verzoekster geen officieel inkomen heeft in Suriname? Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij haar eigen regelgeving op een arbitraire wijze, maar niet op een contingente wijze toepast zonder enige objectieve en redelijke grondslag.

Dat het “ten laste zijn” een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren mag bewezen worden en dat het moet gaan om een echte, structurele afhankelijkheid, hetgeen in casu uit het geheel der omstandigheden blijkt.

In casu heeft verzoekende partij bij haar aanvraag tot gezinshereniging dd. 25.02.2020 ter staving verschillende attesten toegevoegd aan het dossier, waarbij zij het bewijs van onvermogensdheid, “ten hunnen laste zijn” is van haar vader heeft geleverd, eveneens het bewijs dat zij inderdaad op regelmatige basis financieel werd ondersteund.

Verzoekster kan uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier afleiden waarom de door verzoekende partij bij gebrachte stukken van onvermogensdheid en ten laste zijn niet werden aanvaard.

Waarom verwerende partij geen rekening heeft willen houden met deze stavingstukken, dewelke op 25.02.2019 werden overgemaakt, is voor verzoekster dan ook een raadsel. Verwerende partij laat na de overige bewijsstukken te motiveren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de andere dienstige stukken, zoals o.a. attesten uitgaande van de administratieve overheden dat de onvermogensdheid staven, betalingsbewijzen....., noch blijkt dat zij enig onderzoek ernaar heeft verricht.

Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing dat er rekening werd gehouden met de materiële aspect van ten laste zijn.

Wanneer de voorgelegde stukken en omstandigheden minstens in zijn geheel zouden zijn beoordeeld, zou ontegensprekelijk blijken dat verzoekster weldegelijk ten laste was, en thans nog steeds, van de referentiepersoon.

Verzoekende partij merkt op dat de gemachtigde zich onder andere over de recente voorgelegde bewijzen van onvermogen van de verzoekende partij, hetgeen niet makkelijk geleverd kan worden.

In de motivering van de bestreden beslissing gaat de verwerende partij inhoudelijk niet in op het concrete voorgelegde stukken van de verzoekende partij, in het bijzonder op de verwijzing naar de rechtspraak van het Hof van Justitie.

11.- Houdende de stortingsbewijzen

Verzoekster brengt bewijzen van overschrijvingen bij die teruggaan tot november 2014 méér dan zes maanden vóór de aanvraag tot gezinshereniging. In casu toont verzoekster aan dat zij als 'ten laste' kan worden beschouwd, aangezien er voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

Volgens verwerende partij zijn de 25 financiële stortingen aan verzoekster bovendien op zich onvoldoende om te kunnen besluiten dat verzoekster ten laste zou zijn van haar stiefvader. Echter brengt verzoekster niet louter stortingsbewijzen voor, maar eveneens andere attesten, waaronder attesten uitgaande van de Inspectie der Belastingen en van de Grondregistratie en Landinformatie opgemaakt te Paramaribo waaruit blijkt dat verzoekster over geen inkomsten of vermogen beschikt in het land van herkomst.

Zo stelt verwerende partij in haar beslissing:

“Verder legt betrokkene enkel en alleen een actualisatie voor van de verklaring van Inspectie der Belastingen, opgemaakt te Paramaribo dd. 06.01.2020 waaruit blijkt dat zij geen zuiver inkomen heeft genoten in 2018. Het exemplaar dat in ons dossier ter beschikking is, is zeer slecht leesbaar, echter in de gemeente is wel degelijk een leesbaar exemplaar voor handen. Betrokkene mocht dan wel geen officieel inkomen hebben gehad in Suriname voor haar aankomst in de Schengenzone, dan nog is gezien de uiterst beperkte en onregelmatige stortingen die voorheen werden voorgelegd, niet aangetoond dat zij daadwerkelijk financieel afhankelijk was. Vooral gezien de laatste storting dateert van mei 2018, is het nog steeds niet duidelijk waarvan betrokkene dan tot haar aankomst op Schengengrondgebied heeft geleefd.”

Echter, gezien het geheel van overtuigende voorgelegde documenten is het kennelijk onredelijk van verwerende partij om in deze zin te oordelen. Minstens kan uit de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende worden begrepen waarom de documenten niet volstaan en heeft verwerende partij hierdoor niet voldaan aan haar motiveringsplicht. Verwerende partij stelt in haar bestreden beslissing dat de uiterst beperkte en onregelmatige stortingen die werden voorgelegd, niet aangetoond hebben dat zij daadwerkelijk financieel afhankelijk was.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EU-burger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU- burger noodzakelijk was.

In casu dient opgemerkt te worden dat de levensstandaard in het land van herkomst veel lager is dan in België. Zo kan de levensstandaard in Suriname niet vergeleken worden met de levensstandaard in België. De kostprijs om te overleven in Suriname ligt veel lager dan deze in België. De gestorte bedragen moeten dan ook beoordeeld worden in de context van het leven in Suriname en niet in deze van België.

De bedragen die de referentiepersoon doorstuurde waren dan ook zeker voldoende voor verzoekster om in haar basisbehoeftes te voorzien. Deze stortingen waren dan ook uiterst noodzakelijk. Verzoekster had deze bedragen nodig gezien zij onvermogen was in haar land van herkomst. Hoe kan men het ten laste zijn beoordelen als men hier geen rekening mee houdt? Hoe kan dienst Vreemdelingenzaken de

stortingen beoordelen als men zich niet bewust is van de levensstandaard van het land waar verzoekster woonde. Het feit dat er 25 stortingen voorliggen van de periode 2014 tot 2018.

Nergens in de wet staat er dat de geldstortingen regelmatig dienen te zijn en veelvuldig zouden dienen te gebeuren. Dat de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken kennelijk onredelijk is daar waar deze stelt: "de uiterst beperkte en onregelmatige stortingen die werden voorgelegd, niet aangetoond hebben dat zij daadwerkelijk financieel afhankelijk was." Nergens stelt de wet dat de geldstortingen een regelmatig karakter dienen te hebben en veelvuldig dienen te gebeuren. Bovendien is verzoekster van mening dat door de stortingen doorheen de jaren duidelijk is gebleken dat zij wel degelijk al jaren afhankelijk is van haar stiefvader.

12.- Houdende de onvermogenheid van verzoekster in het land van herkomst:

Verzoekster bewijst dat zij effectief onvermogen is, terwijl de bestreden beslissing tot andere conclusies komt en officiële documenten en geldstortingen van betrokkene negeert of foutief interpreteert en geenszins betrekking hebben op de actuele situatie.

In de gegeven omstandigheden is het inderdaad onbegrijpelijk dat de verwerende partij toch oordeelt dat verzoekster onvoldoende bewijzen heeft bijgebracht dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

De verwerende partij gaat met dit motief echter voorbij aan de inhoud van de rechtspraak van het Hof van Justitie, rechtspraak die net benadrukt dat de lidstaten niet zonder meer het voorleggen van bijkomende bewijzen (zoals in casu een bewijs van onvermogen) kunnen vereisen en zich daarentegen – in de woorden van de verzoekende partij – soepel moeten opstellen.

Volgens de interne praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn de criteria voor 'ten laste' zijn:

- Overschrijvingen gedurende minstens 6 maanden;
- Het inkomen van de Unieburger die je komt vervoegen;
- Bewijs van onvermogen.

Bovendien voldoet verzoekster aan de bovenstaande criteria.

Bovendien heeft verzoekster niet 'louter' met de stortingsbewijzen willen aantonen dat zij onvermogen is in haar land van herkomst, maar met het geheel aan voorgelegde documenten, d.w.z. een bewijs van geld ontving, attesten van de Inspectie der Belastingen en van de Grondregistratie en Landinformatie dat stellen dat zij geen belastbare inkomsten of belastbare onroerende goederen bezit in haar regio van herkomst. Verwerende partij moet de voorgelegde stukken in zijn geheel bekijken, dan zou ontegensprekelijk blijken dat verzoekster in het verleden wel financieel ondersteund werd.

Indien verwerende partij twijfelde aan de feiten die door de Surinaamse overheid in het betrokken attest werden vastgesteld, kwam het conform §2 van artikel 28 WIPR aan verwerende partij toe het tegenbewijs te leveren, quod non.

Artikel 28, §2 van de WIPR luidt als volgt:

"(..)

§ 2. Het tegenbewijs van de feiten vastgesteld door de buitenlandse overheid mag met alle bewijsmiddelen worden aangebracht.

(...)"

Verwerende partij geeft in de bestreden beslissing geen enkele indicatie van welke andere documenten zij verwacht om aan te tonen dat verzoekster over geen enkele inkomsten beschikt in Suriname. Het is voor verzoekster onmogelijk om aan te tonen dat zij geen andere inkomsten heeft. Het attest moet dan ook aanvaard worden, minstens als begin van bewijs. In samenlezing met de andere documenten kan het attest worden aanvaard als bewijs van onvermogenheid.

Uit de voorgelegde stukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster bijkomende stukken heeft voorgelegd met betrekking tot de ten laste neming en haar onvermogenheid in het land van herkomst. Wanneer verwerende partij beweert dat volgens de stukken niet blijkt verzoekende partij reeds ten laste was van de burger van de unie in het land van herkomst, heeft zij enerzijds nagelaten dit te motiveren en anderzijds nagelaten rekening te houden met ALLE STUKKEN.

Verwerende partij heeft, gelet op het voorgaande, op een onzorgvuldige wijze rekening gehouden met de door verzoekster aangebrachte stukken door enerzijds pertinente stukken te negeren, en anderzijds zijn beslissing onduidelijk en incorrect te motiveren. Verweerder heeft op een kennelijk onredelijke wijze beslist dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van haar stiefvader. Verwerende partij blijft in gebreke aan te tonen waarom verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij ten laste was van haar stiefvader.

Kortom, in casu werd de aanvraag van verzoekster niet grondig onderzocht én werd de beslissing onzorgvuldig genomen en gebrekkig gemotiveerd.

C/ Houdende de gebrekkige uitvoering van een behoefteanalyse door verwerende partij

13.-

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden en dat de referentiepersoon van verzoekster blijkbaar niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen zou beschikken om te voorzien in het onderhoud van zichzelf, diens gezin en van verzoekster.

Terwijl verzoekster in haar aanvraag tot machtiging van verblijf (artikel 40ter Vw.) weldegelijk op een afdoende wijze heeft aangetoond dat de referentiepersoon na een behoefteanalyse te hebben doorgevoerd op basis van hun gezinsinkomen wel degelijk beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen om te kunnen voorzien in hun basisbehoefte zonder te moeten vallen op de Belgische sociale bijstand.

Zodat de bestreden beslissing in die zin dan ook volledig niet enkel de motiveringsplicht schendt, alsook het zorgvuldigheidsplicht en de andere algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Verzoekster roept in dit middel eveneens en in combinatie de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in.

14.-

Het zorgvuldigheidsbeginsel als van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; RvS. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvV arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen.

Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.

15.-

Het is duidelijk dat verwerende partij in zijn bestreden beslissing enkel een negatieve beslissing heeft willen nemen en relevante elementen in het dossier, zoals de financiële – sociale – economische en gezinssituatie, heeft genegeerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet als toereikend worden beschouwd.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing het volgende:

“(…)

Bovendien blijkt uit de databank van RSZ - Dolsis, dat betrokkene sinds maart 2019 tewerkgesteld is via interim (ASAP, Trixxojobs en Actief interim) en bijgevolg zelf vermogend is en dus niet ten laste is van de referentiepersoon in België. Op zich is dat natuurlijk begrijpelijk gezien de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt om betrokkene ten laste te kunnen nemen. Zijn eigenlijk inkomen heeft hij niet voorgelegd ter staving van de aanvraag, wel een overzicht van de schuldbemiddeling waartoe hij zich sinds jaren heeft geëngageerd. De referentiepersoon blijkt slechts over 550 € leefgeld te beschikken, een ander bedrag gaat automatisch naar de huur en naar onderhoudsgelden. Met die 550 euro wordt hij wel verondersteld zijn schulden af te betalen. Hoe dan kostenplaatje er concreet uit ziet blijkt niet uit de gegevens van de aanvraag. Dat maakt eigenlijk ook niet uit, gezien betrokkene helemaal niet feitelijk ten laste is van de referentiepersoon, ze voldoet zelf in haar levensonderhoud. Ze heeft trouwens ook een ziekteverzekering als titularis (gerechtigde) en helemaal niet als persoon ten laste. (…)”

Verwerende partij moet niet enkel rekening houden met de inkomsten van de stiefvader. Echter moet deze rekening houden met de bestaansmiddelen van de familieleden van de burger van de Unie, wat in casu aldus zowel het inkomen van de referentiepersoon zelf als het inkomen van de vrouw van de referentiepersoon.

Immers woont de vrouw van de referentiepersoon bij hun samen, dewelke een vast, stabiel en deugdelijk inkomen geniet. Verwerende partij diende bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rekening te houden met de inkomsten van alle inwonende gezinsleden.

Dat verwerende partij geenszins op een afdoende wijze in zijn beslissing heeft gemotiveerd waarom met de volledige gezinskomsten van de referentiepersoon, geen rekening dient te worden gehouden.

Volgens artikel 40ter, tweede lid Vw. dient de referentiepersoon te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Verder betwist verwerende partij geenszins dat verzoekster op onregelmatig tijdstippen tewerkgesteld is via uitzendarbeid. Het feit dat verzoekster heeft gewerkt doet echter geen afbreuk aan de ten laste neming, want ze had weldegelijk het recht om te werken. Verwerende partij heeft enigszins geen onderzoek verricht of de inkomsten volstaan om een zelfstandig en onafhankelijk leven te leiden.

Volgens rechtspraak van het Hof van Justitie moet de noodzaak van materiële steun uiteraard in het land van herkomst bestaan op het moment van de aanvraag gezinshereniging (HvJ 9 januari 2007, Jia, C-1/05). En dus niet meer na de aanvraag, in de lidstaat waar de Unieburger verblijft (Mededeling van de Europese Commissie van 2 juli 2009). Vooruitzichten om werk te vinden in het gastland waardoor de bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een Unieburger, eens hij het verblijfsrecht verkregen heeft, niet langer ten laste zou zijn van de Unieburger, heeft geen invloed op de interpretatie van de voorwaarde van 'ten laste' zijn (HvJ 16 januari 2014, Reyes, C-423/12).

In casu heeft verzoekster, in haar hoedanigheid van stiefdochter van een Belg, haar aanvraag ingediend op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet met de intentie haar Belgische stiefvader te begeleiden of zich bij hem te voegen.

Artikel 40ter van Vw. luidt als volgt:

“§ 1. De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld.]1"

Artikel 40ter Vw. bepaalt dat de referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, dewelke minstens gelijk zijn aan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Desalniettemin zodra het inkomen lager ligt dan het in voormeld artikel 40ter Vw. vermelde referentiebedrag, dient verwerende partij in toepassing van artikel 42, §1, tweede lid Vw. over te gaan tot een behoefteanalyse.

Vooreerst wenst verzoekende partij te benadrukken dat nergens uit de motieven van de bestreden beslissing immers blijkt dat de behoefteanalyse door verwerende partij op een afdoende manier werd uitgevoerd.

Dat verwerende partij ten onrechte heeft gesteld dat de referentiepersoon over onvoldoende bestaansmiddelen zou beschikken, zonder zelfs voorafgaandelijk een grondige uitvoering van een behoefteanalyse uit te voeren.

Bovendien is het niet aan de verzoekende partij om in de plaats van verwerende partij een eigen behoefteanalyse te maken en aan te tonen dat dit tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden, vermits het maken van een behoefteanalyse een verplichting is die cfr. artikel 42, §1, tweede lid Vw. duidelijk bij verwerende partij ligt.

Dat de bestreden beslissing bijgevolg op een onzorgvuldige wijze en in strijd met de bepalingen vervat in artikel 42 § 1, tweede lid Vw., tot stand is gekomen.

Meer nog uit de bijgebrachte stukken blijkt dat de vrouw en de stiefdochter die nog inwonen bij de referentiepersoon ook een inkomen hebben. Als verwerende partij hierna het gezinsinkomen neemt

samen met de vaste kosten dan kan het gezin in het totalitair in basisbehoeften van het geheel der gezin, inclusief verzoekster, voorzien.

Het voormeld artikel 42 Vw. luidt als volgt:

“§ 1. [1 Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.

[2 Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan,]2 dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.]1

§ 2. Voor de burgers van de Unie wordt het recht op verblijf van meer dan drie maanden geconstateerd door een verklaring van inschrijving. Zij worden al naargelang het geval ingeschreven in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister.

§ 3. Voor de familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burgers van de Unie zijn, wordt het recht op verblijf geconstateerd door een verblijfsvergunning. Zij worden ingeschreven in het vreemdelingenregister. De geldigheidsduur van deze verblijfsvergunning is gelijk aan de voorziene periode van verblijf van de burger van de Unie die zij begeleiden of vervoegen en bedraagt ten hoogste vijf jaar vanaf de datum van afgifte.

§ 4. De verklaring van inschrijving en de verblijfsvergunning worden afgegeven volgens de modaliteiten door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen.

Zij moeten ten laatste worden aangevraagd bij het verstrijken van een periode van drie maanden na de datum van binnenkomst bij het gemeentebestuur van de plaats waar men verblijft. Indien na het verstrijken van deze periode, geen verklaring van inschrijving of verblijfsvergunning wordt aangevraagd, kan er door de minister of zijn gemachtigde een administratieve geldboete van 200 euro geheven worden. Deze geldboete wordt geïnd overeenkomstig artikel 42octies.”

In casu houdt verwerende partij geen rekening met de andere bestaansmiddelen en feitelijke elementen die invloed kunnen hebben op de behoefteanalyse van de referentiepersoon en haar familieleden. Hierdoor schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht als zorgvuldigheidsbeginsel en schendt verwerende partij hiermee artikel 40ter en 42, §1, tweede lid Vw.

Bijgevolg blijkt immers totaal niet uit de bestreden beslissing of verwerende partij überhaupt een behoefteanalyse heeft uitgevoerd in hoofde van verzoekster. Minstens diende verwerende partij alle nuttige inlichtingen op te vragen die haar in staat stellen om een behoorlijke behoefteanalyse te kunnen uitvoeren. Verwerende partij heeft nagelaten gebruik te maken van deze mogelijkheid om inlichtingen in die zin te vragen.

Dit middel is dan ook ernstig.

D/ Houdende een belangenafweging

16.-

In het kader van de verblijfsaanvraag van verzoekster in functie van de referentiepersoon diende verwerende partij, zelfs indien de voorwaarden voor de gezinshereniging niet zouden zijn voldaan, een belangenafweging te maken van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 Richtlijn 2003/86/EG resp. artikel 28 Richtlijn 2004/38/EG.

Elementen die onderzocht dienen te worden zijn o.m. de duur van het verblijf van betrokkene op het Belgisch grondgebied, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het gastland, en de mate waarin zij binding heeft met het gastland.

Nergens uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verwerende partij een belangenafweging heeft uitgevoerd. Verwerende partij heeft absoluut geen rekening gehouden met de gezins – en familiesituatie van verzoekende partij.

Verzoekster is de stiefdochter van een onderdaan met een geldig verblijfsrecht zoals bedoeld in artikel 40bis Vw.

E/ Besluit

17.-

Deze conclusie dient in casu evenzoveel te worden gemaakt, zodat in huidig dossier tevens een schending van artikel 42 van de vreemdelingenwet en de materiële motivatieplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt.”

Minstens zijn de opgegeven redenen van verwerende partij onvoldoende opdat verzoekster zou kunnen begrijpen waarom de documenten niet volstaan en welke andere documenten dan van haar verwacht zouden worden.

Door geen rekening te houden met het geheel van voorgelegde documenten, is verwerende partij onzorgvuldig te werk gegaan.

Om al deze redenen schendt verwerende partij de vermelde wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

Bijgevolg is de motiveringsplicht, in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, manifest geschonden.

Dat dit middel dan ook ernstig en gegrond is”

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Waar de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motieven van de bestreden beslissing, voert zij in feite de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepalingen die in de bestreden beslissing worden toegepast, namelijk de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij beriep zich ten overstaan van het bestuur op haar hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie – Belg in de zin van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Artikel 40ter, §2 van de Vreemdelingenwet luidt op het moment van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt.

[...].”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 25 februari 20, op een ogenblik dat zij 24 jaar oud is, een aanvraag indiende tot afgifte van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald om haar vader met de Belgische nationaliteit te vervoegen. Er blijkt niet dat deze laatste zijn recht op vrij verkeer binnen de Europese Unie reeds uitoefende. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische vader. De verzoekende partij betwist dit niet.

De bestreden beslissing is op meerdere motieven gestoeld.

- De verwerende partij betwist dat de verzoekende partij ten laste was in het land van herkomst
- Daarnaast betwist de verwerende partij dat de referentiepersoon voldoende inkomsten heeft om de verzoekende partij ten laste te nemen
- Tot slot meent de verwerende partij dat de verzoekende partij niet ten laste is omdat zij sinds 2019 tewerkgesteld is.

Wat betreft het ‘ten laste zijn’ van de Belgische referentiepersoon benadrukt de Raad dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

De verwerende partij heeft in de bestreden beslissing allereerst verduidelijkt dat de vereiste van het “ten laste zijn” inhoudt dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag. Zij oordeelt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij effectief onvermogen of behoeftig was in haar herkomstland en evenmin dat zij reeds van in het land van herkomst en dit tot het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften te voorzien. Hierbij wordt concreet ingegaan op de stukken die de verzoekende partij heeft neergelegd in het kader van haar aanvraag.

In haar middel betoogt de verzoekende partij dat zij aan de hand van de door haar voorgelegde stukken wel degelijk heeft aangetoond ten laste te zijn van haar Belgische vader.

In dit verband wijst de Raad er vooreerst op dat de Raad van State heeft bevestigd dat er voor de bloedverwant in neergaande lijn ouder dan 21 jaar van een Belg geenszins een voorwaarde wordt toegevoegd aan de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de Vreemdelingenwet door te vereisen dat wordt aangetoond dat de familielid-derdelander reeds in diens land van nationaliteit of herkomst afhankelijk was van de materiële ondersteuning van de referentiepersoon (RvS 12 november 2013, nr. 225.447, zie ook RvS 28 november 2017, nr. 239.984).

De Raad wijst er in dit verband ook op dat artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op zich voldoende duidelijk is in die zin dat uitdrukkelijk is bepaald dat bloedverwanten in neerdalende lijn slechts als een familielid van de burger van de Unie in aanmerking komen indien deze ofwel jonger zijn dan 21 jaar ofwel ten laste zijn van de burger van de Unie én zij deze burger “*begeleiden of zich bij hem voegen*”. Aangezien de wettelijke voorwaarde van het “*ten laste zijn*” van de Unieburger onlosmakelijk wordt verbonden aan het “*begeleiden van*” of het “*zich bijvoegen bij*” deze Unieburger, vloeit reeds uit het bepaalde in artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet voort dat het ten laste zijn dient te worden beoordeeld op het moment dat de derdelander zich naar België begeeft om er de ascendent te vervoegen of wanneer deze zich samen met de ascendent naar België begeeft om zich hier te vestigen. Aan de voornoemde wettelijke bepaling(en) wordt dan ook geenszins een voorwaarde toegevoegd door te vereisen dat wordt aangetoond dat de afhankelijkheidsband bestond van in het land van herkomst en in de periode voorafgaand aan de komst naar België, en dit tot het moment van de aanvraag.

De Raad wijst er in dit verband wel op dat indien een derdelander in zijn land van herkomst in een verder verleden mogelijk wel ten laste was van de referentiepersoon, maar dit niet langer het geval is in de periode voorafgaand aan de komst naar België, zulks in het licht van hetgeen voorafgaat niet kan volstaan om aan te tonen dat men nog is te beschouwen als “*ten laste*” van de referentiepersoon.

Deze zienswijze wordt bijkomend ondersteund door de parlementaire voorbereiding. Immers wordt in de memorie van toelichting verwezen naar artikel 2, tweede alinea, c van de richtlijn 90/364/EEG van de Raad van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht, later omgezet in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2006-2007, nr. 2845/001, 41).

Bijgevolg kan ook worden verwezen naar de interpretatie van het begrip “*ten laste*” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in de arresten Jia en Reyes (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, § 43, bevestigd in HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket), alwaar uitdrukkelijk werd gesteld dat onder “*te hunnen laste*” zijn moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De voorwaarde opgenomen in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet moet bijgevolg mede worden begrepen in het licht van deze rechtspraak, zodat dit met zich meebrengt dat het “*ten laste zijn*” inhoudt dat de verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon in het land van herkomst in de periode voorafgaand aan haar komst naar België.

De verzoekende partij is met een visum kort verblijf naar België gereisd. Uit haar paspoort blijkt dat zij op 25 december 2018 de Schengenzone is binnengekomen. Op 5 februari 2019 diende de verzoekende partij een eerste aanvraag tot gezinshereniging in.

De verzoekende partij stelt dat zij sinds 2018 in het Rijk verblijft, doch dat met deze overweging totaal geen rekening wordt gehouden.

Ter staving van het ten laste zijn legde de verzoekende partij volgende documenten neer:

- Een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister van 24 december 2018 waaruit blijkt dat zij sedert 22 mei 2014 tot 24 december 2018 in Paramaribo staat geregistreerd als ongehuwd.
- Een verklaring “Ispektie der Belastingen” opgemaakt te Paramaribo op 6 januari 2020 waaruit blijkt dat zij geen zuiver inkomen heeft genoten in 2018.
- Een verklaring “Ispektie der Belastingen” opgemaakt te Paramaribo op 6 mei 2019 waaruit blijkt dat zij geen zuiver inkomen heeft genoten in 2019.
- Een attest van Grondenregistratie en Landinformatie, opgemaakt te Paramaribo op 24 april 2019 waaruit de bewaarder verklaart dat onderzoek in de openbare registers niet heeft uitgewezen dat enig onroerend goed of enig beperkt zakelijk recht op een onroerend goed is overgedragen aan de verzoekende partij
- Geldstortingen van Western Union voor de periode 2014 tot mei 2018 (in totaal 25 stortingen)
- Attesten van het OCMW van Sint Truiden waaruit blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon geen financiële steun genieten

Uit het voorgaande blijkt aldus dat zij 25 overschrijvingen heeft neergelegd, die werden uitgevoerd in de vier jaar vooraleer zij naar België is vertrokken. In 2018 ontving de verzoekende partij op jaarbasis 328,8 euro, hetgeen overeenkomt met 27,4 euro per maand. In 2017 ontving ze 1181,7 euro, hetgeen overeenkomt met 98,47 euro per maand. In 2016 ontving ze 952,9 euro, hetgeen overeenkomt met 79,40 euro per maand. In 2015 ontving ze 209,7 euro, hetgeen overeenkomt met 17,47 euro per maand. In 2014 bedroegen de stortingen 84,9 euro.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de motivering van de eerdere beslissing tot weigering van verblijf aangezien de verzoekende partij toen dezelfde stukken had voorgelegd. In de vorige beslissing motiveerde de verwerende partij als volgt aangaande de stortingen:

“geldstortingen van Western Union voor de periode 11/2014 en 5/2018 (in totaal 25 stortingen). Deze stortingen zijn uiterst beperkt en onregelmatig om daadwerkelijk afhankelijk te zijn. deze tonen ook niet aan dat betrokkene in het land van herkomst onvermogen was. Het overmaken van geld op zich volstaat immers niet, er dient ook bewezen dat betrokkene op geld aangewezen was om ertoe te kunnen besluiten dat zij reeds ten laste was in het land van herkomst of origine. De laatste storting

dateert van mei 2018. Van eventuele stortingen van de referentiepersoon aan betrokkene na mei 2018 tot op het ogenblik van de aanvraag op 5.02.2019 werden door de betrokkene geen bewijzen overgemaakt."

In deze motivering leest de Raad niet dat wordt betwist dat de overschrijvingen teruggaan tot november 2014. Evenmin wordt betwist dat zij financieel ondersteund werd door haar moeder en stiefvader. Wel oordeelt de verwerende partij dat het overmaken van geld op zich niet volstaat, maar dat ook moet worden bewezen dat zij op het geld was aangewezen. Hierbij stelt zij vast dat de geldstortingen uiterst beperkt en onregelmatig zijn om daadwerkelijk afhankelijk te zijn.

De verzoekende partij stelt dat nergens in de wet staat dat de geldstortingen regelmatig dienen te zijn en veelvuldig moeten gebeuren. De Raad kan de verzoekende partij daar in bijtreden, hetgeen niet wil zeggen dat de stortingen moeten aantonen dat er sprake is van een reële afhankelijkheid.

Los van het gegeven dat de stortingen inderdaad wel onregelmatig zijn, stelt de Raad vast dat de bedragen die de verzoekende partij per maand ter beschikking heeft, indien men uitgaat van een jaarbedrag, bijzonder gering zijn.

Ook al brengt de verzoekende partij andere attesten bij om aan te tonen dat zij onvermogen was in Suriname, verklaart dit nog niet hoe zij ginds kon overleven van dergelijke kleine bedragen. De verzoekende partij slaagt er niet in aan te tonen dat zij reëel afhankelijk was van de referentiepersoon om te overleven. Het betoog dat de levensstandaard in Suriname beduidend lager ligt dan in België waardoor een zelfs eerder bescheiden bedrag een groot verschil kan uitmaken voor haar om in haar levensbehoeften te voorzien, toont nog steeds niet aan hoe de verzoekende partij met de uiterst geringe bedragen die haar ter beschikking werden gesteld in haar basisbehoeften kon voorzien. Daarnaast merkt de Raad op dat de verzoekende partij hoe dan ook in gebreke blijft om verdere toelichting te verschaffen over de levensstandaard in Suriname en over de wijze waarop zij in haar basisbehoeften (onderdak, geld voor aankoop van voeding, basisproducten, ...) voorziet. Ze poneert enkel op een zeer algemene wijze dat de stortingen zeker voldoende waren om in haar basisbehoeftes te voorzien. Dit is echter niets meer dan een blote bewering.

In het kader van een wederkerig zorgvuldigheidsbeginsel kwam het aan de verzoekende partij toe, om in het kader van een verblijfsaanvraag, alle nuttige elementen aan te brengen om te bewijzen dat zij aan de voorwaarden voldoet om het gevraagde verblijf te verkrijgen.

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat ze niet heeft aangetoond daadwerkelijk afhankelijk te zijn geweest van de referentiepersoon in het land van herkomst. Dit motief volstaat reeds om de bestreden beslissing te schragen, zodat de kritiek die de verzoekende partij nog voert aangaande de inkomsten van de referentiepersoon, haar eigen tewerkstelling en de behoefteanalyse, niet kunnen leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Waar de verzoekende partij nog stelt dat in het kader van een verblijfsaanvraag een belangenafweging dient te worden gemaakt van een aantal elementen die opgesomd staan in artikel 17 van de Richtlijn 2003/86 wanneer niet aan de gezinshereniging is voldaan, kan ze niet worden gevolgd. De inhoud van artikel 17 werd overgenomen in artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet en slaat op de beslissingen tot beëindiging van een verblijf. *In casu* is geen sprake van de beëindiging van een verblijf.

De verzoekende partij maakt de schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU